

Nyíri Attila

Elmúlás

*„A piramisok a fáraókkal az
örökkévalóságtól való félelmükben
megdermedt halálos gondolatai”*

May Károly

A holtak városa

*Álmodozva elmerengett
a könnytől harmatos pázsiton:
A mindent enyhítő béke
és a hívogató nyugalom.*

*Búskomor szomorúfüzek
és porladó kereszték közte,
Ünnepi remegés áradt:
a halál csendes költészete.*

*Tompa merengésben bámul
a lélek, amely eddig lázadt;
És elhangzik mély érzéssel
az isteni szózat: Bocsánat.*

Kispest, 2012. november 2.

*Ahogy fogynak az éveink,
úgy nőnek az emlékeink*

A kapun túl

*Célom a kapu, rácsos és többtagú:
azt kell elérnem!
Már nem tartok tőle, ott leszek időre:
szólnak majd értem.*

*Elöttem a múlt megy, az árnyéka nyúlt meg:
rám vetitődik,
Hangosan vagy halkán, adtam is meg kaptam:
emlékek őrzik.*

*Ijesztő a világ, érzem a zavarát:
arcok és hangok,
Éjjel van vagy nappal, körbevesz egy nagy fal:
egyedül vagyok.*

*Kettévált, ami bánt, mint hasított gyémánt:
ki ért meg engem?
Nehezen haladok, imbolgó alakok
vannak köröttem.*

*Halhatatlan lelkem csalogatott engem:
követnem kellett!
Ott majd megfér talán béke és a magány
jól, egymás mellett.*

Égeraracs, 1997. április 19.

*„A valódi örömet teszi elérhetetlenné
az aggodalmas kedvetlenségkerülés”*

Lorenz Konrád

A lélek válasza

*Mi fejezi ki a szomorúságot
legrövidebben ezen a világon,
A válasz hangulata, esetleg más,
amiben benne van a mély fájdalom?
Talán a gyászmise hangjai azok,
'melyben ott az élet búcsúztatója,
Vagy egy befejezetlen mondat, 'melyet
csöndben elsuttognak: – lehetett volna...*

Égeraracs, 2003. november 1.

A múltat keresve

*Havas tájban álmos falu,
ahol éjen át üzennek
Hívogató ablakszemek,
közrefogja a zöld zsalu.*

*Az ajtót hiába nézed,
úgysem jön be rajta senki,
Csak az, aki magát menti,
és a szán már elhagy téged.*

*A derengő domboldalon
hullámzón a harangszó bong,
Viszi a szél, 'mely ott bolyong,
a csapongó gondolatom.*

*Néma a völgy és zúzmarás,
elfeledve benn valóban,
Pislog a tűz kandallóban,
s hunyorog a hűlő parázs.*

*Omladozó kerítésű
házhoz fordul be ott a szán,
'Hol pirók ül az orgonán,
és ködbe vész már a rézsű.*

*Elmerengsz az élő múlttól,
várod a drága lelkeket,
A messze ment emlékeket,
s eszedbe jut minden újból.*

*Körülölelik a csendet
a régi bús melódiák,
'Míg a gyertyák elsóhajtják
a múlt időt, 'mely lepergett.*

Kispest, 1996. január 10.

„Ó a szárnyas idő hirtelen elrepül”

Berzsenyi

A szárnyas idő

*Száll az idő, száll szüntelen,
Akkor most van... is elmúlt már;
Nem tudom és nem is értem,
Hogy ez a most miért is nem vár?*

*Különleges alkalommal
Megállítom a „nagyokost”;
S mert az írás csak ritkán csal,
Így leírom: pontosan most !!!*

Kispest, 1999. december 10.

Alkonyati órák, ti vagytok enyémeik”
Juhász Gyula

Alkonyórán
(több vers)

Fátyol borul rám – nesztelen, ↓ ↔ Tűnődöm múltó – percekén,
Sötétség lebeg – fesztelen, ↓ ↔ Születnek, halnak – szüntelen,
Betakar puhán – csendesen; ↓ ↔ Bennük fogy el a – végtelen.

Kispest, 1999. március 21.

*„Okos ember volt, aki kitalálta:
senki nem lehet a maga bírója”
népi bölcsesség*

Alku nincs !

*Közelít, akinek senki sem állhat ellen,
a sívó homokot őrle kérlelhetetlen.
Láthatóan a tekintélye csak akkor nő,
ha fogy a számunkra kiszabott véges idő.
Ekkor az ember kötélnek áll – utoljára,
és végül elmegy deszkát árulni Földvára.*

Égeraracs, 2001. augusztus 25.

„Az anyából lesz a jó anyós,
a szülőből a rossz”

Zágon István

Anyám emlékére

*Figyelted utamat,
Tervezted sorsomat:
Mögöttem álltál.*

*Tudtad, hogy igazat
Mondtam vagy hamisat:
Úgy belém láttál.*

*Testben vagy lélekben
Fájdalmat éreztem:
Megvigasztaltál.*

*Későn vagy jó korán
Jöttem meg délután:
Örökké vártál.*

*Nem tudtam, mit – hogyan,
Tétován topogtam:
Tanácsot adtál.*

*Feküdtem ágyamban
Betegen, lázasan:
Meggyógyítottál.*

*Kapaszkodnám egyre,
Nincs, ki ölbe venne:
Magamra hagytál.*

*Még lenne kérdésem,
Nincs kinek feltennem:
Már elhallgattál.*

*Tudom, hogy megérted,
Mit tennék meg érted:
Hogy bennem lakjál.*

*Becsukom szememet,
Vezess hát engemet:
Helyettem láss!*

Kispest, 1996. március 14.

*„Többet hátra, mint elé,
mindennap már lefelé”
népi mondóka*

Az öregség biztos jele

*Onnan gondolom azt, hogy megöregedtem:
a létrán csak le tudok menni, fel már nem.*

Kispest, 1999. február 4.

*„Élj az idővel, gyorsan itt a vége,
de megtanít a rend időnyerésre”
J. W. Goethe*

Az sem tudható

*Használd ki az időt,
mert az sohasem vár;
és az sem tudható,
milyen késő van már.*

Kispest, 2004. április 1.

„A két komor barát:
koporsó és lapát”
népi mondóka

Az út végén

*Fák koronájában hörögve sír a szél,
a szemek mulandó tükre megváltozott;
Tudjuk meg a semmit! 'melytől mindenki fél,
szétesett lehelet suttog gondolatot.*

*Üzenetet várunk, az idő szétterül,
lázás, nagy arcával hidegen néz a hold;
Kísértetiesen ránk hagyta végzetül
a csontembert, aki azóta csak tarolt.*

*Homályosan látunk, élénk állt valaki,
valaki, 'ki tudja: elfogyott a remény;
Sohasem érzett félelem oltja ki
a lobogó lángot: elsápad így a fény.*

*Kései árnyékok surrannak a légben:
megtudni valamit arról a világról;
A megmagyarázhatatlan, ő az – régen,
aki oly közel van, mégis olyan távol.*

*Következetes a nagy titokzatosság,
sivárság vesz körül, a mosoly odafagy;
Ólmosan áll a csönd, életfonalat rág,
s dermedten hallgatva kicsivé lesz a nagy.*

*Dolgok és érzések felbonthatatlanok,
a megfejthetetlen nem mitőlünk való;
Fény-árny, hideg-meleg felesleges dolgok,
erőtlen már minden, fehér és haldokló.*

*Nem töri meg semmi a magányt és csendet,
nem tudom, hol vagyok? ki vagyok? mi vagyok?
Az útunk végénél csak gyöngédség fénylett,
mint a vízbe esett nyárvégi csillagok.*

Kispest, 2000. január 28.

„Ott van a zúgó erdőkhöz –

Beírva az arcedőkhöz”

Tóth Kálmán

Ballada apám halálára

„József, 'ki hősként elesett a harcban,
Sándor, a vásznat rég nem árulod,
s te István, aki azt, ami elmaradt,
befejezni többé már nem tudod.
Margit! Imre! 'kik nem éltek a mában,
figyeljetek rám! ti öt jóbarát,
a Duna-parti Pesten egy vasárnap,
mint hű keresztény, halt meg jó apánk.
Ti, fenn, a mennyben, intsetek feléje!
ha majd felér a Hősök sugarán,
fogadja őt a szférák halk zenéje,
s legyetek vele az est csillagán.”
Átkelve a dombokon, a hegyháton,
bejárt erdőt-mezőt s a völgyeket,
„Utad végére értél, Nyíri János:
ölelje át az Úr a lelkedet!”

Derűsen, kezében kis palántával,
járta a kerti utakat gyalog,
mint ősz király a flamand bibliában,
'ki népe közt meghűtten andalog.
Am estefelé, ha már az alkonyat
pírban állt a diósdí domb fölött,
a munkájából lassan bandukolva,
elhagyta a hát a háta mögött.
Teraszán ülve maga elé nézett,
'míg csaknem a vállára ült a Hold,
terveiről mesélt, múltat idézett,
s rég elfelejtett nótákat dúdolt.
Így járta hűs teleken, izzó nyáron
az utcákat s a kicsiny kerteket,
„Utad végére értél, Nyíri János:
ölelje át az Úr a lelkedet!”

Hány estén mesélt minekünk, valóban
nem élt e földön nála jobb apa,
hegyek és várak dőlhetek halomba,
de az apánk nem hajolt meg soha.
S ha olykor a szemére fátyol tévedt,
mert az álmait meg sem értették,
bezárta magába a büszkeséget,
mert más volt ő, mint ahogy' képzeltek.
Szeptembertájt szerszámokkal kezében
vidáman járt-kelt munkája után,
szőlőtőkéi dús rengetegében
gyöngyök fakadtak két keze nyomán.
Így élt ő eddig hetvenkilenc nyáron,
s így élt meg végül nyolcvan zord telet,
„Utad végére értél, Nyíri János:
ölelje át az Úr a lelkedet!”

Midőn legutóbb láttuk, péntek este,
ott ment a diósdí dombokon át,
árnyéka az egész kertet befedte,
s vállain vitte élete súlyát.
Ki tudja, mely' úton, hová kanyargott,
deres fején ezüstöt vert a Hold,
'mikor újra kerestük estharangkor,
csak a Semmi sejtette merre volt.
Suhanva jött a Végzet a lombokon,
többen is látták éjszínű lovát,
amint sötét leplében éjfél tájon
vágatott szótlanul Diósdon át.
Sarkantyúja látszott a csizmaszáron,
s közben egy furcsa nótát pengetett,
„Utad végére értél, Nyíri János:
ölelje át az Úr a lelkedet!”

*Kertjében hiába kutatják ma már
az ösvényen, a kis fenyők mögött,
hófehér lett a sivárrá vált határ,
'hol tejszerűen hömpölygött a köd.
Hajnalban, 'mikor a varjak a fákra
úgy ültek sorba, mint a hangjegyek,
akkor találtunk csak rá jó apánkra
a kórházi ágyban, párnák felett.
Arcán sápadtság, néma vonásokkal,
szép volt, amilyen csak egy szent lehet,
akik ismerték mind elcsodálkoztak
a búcsúszón: – Békével elmehet!
Délelőtt mentünk érte mi, barátok,
siratva őt a rögs hant felett,
„Utad végére értél, Nyíri János:
ölelje át az Úr a lelkedet!”*

*„József, 'ki hősként elestél a harcban,
Sándor, a vásznat rég nem árulod,
s te István, aki azt, ami elmaradt,
befejezni többé már nem tudod.
Margit! Imre! ha megy, együtt legyetek!
és vigyázva várjátok őt nagyon,
hogy találkozhatték – ott, fenn – veletek,
Diósd felett, az esti csillagon.”
Fogadják őt jól ott, túl a felhőkön:
a kertművészet bölcs tanára volt,
dolgozhat tovább az égi mezőkön,
'melyhez örök lámpás immár a Hold.
„Testvéreid ott, 'hol angyalhad szálldos,
örök nektárt ürítsenek Veled,
Utad végére értél, Nyíri János:
ölelje át az Úr a lelkedet!”*

Kispest, 1985. kikelet havában

A vágy jóval a lehetőség előtt jár

Belátás ?

Van, 'ki nagy dolgokat idővel már nem mer:

Néha még az is szép, ha öreg az ember.

Kispest, 2002. február 11.

*„Akkor szeretnek bennünket igazán,
amikor már nem vagyunk”*

Móra

Döntés előtt

*Mi a fontos az életben?
amit annak tartottunk,
Tudomásul kell azt venni,
hogy ez csak a mi bajunk.*

*A fiatalot nem érdekli
sem életünk, sem korunk,
Így azután el kell mennünk,
ha élni nem akarunk.*

*Bátor szívvel nem félhetünk,
ha szembenéz a múltunk,
Csak az, 'ki magát sajnálja,
ejt könnyet, ha elmúltunk.*

*Lelkiérő és a halál
kívánása a dolgunk,
Mohfedte kő, fűzfa, fenyő
tudják csak, hogy itt voltunk.*

Égeraracs, 2000. augusztus 22.

*„A természet útja a harmónia útja,
és a mérték, a mértékletesség útja.
Ezen mindenkinek magának kell járnia”
Oláfi Andor*

Életjáró

*Az élet nagy óceánján
vitorlással járni jó.
Ha kedvező a széljárás:
irányban áll a hajó.*

*Napkeltekor – több csomóval –
száguldunk, míg tart a szél.
Napnyugtakor – pár masnival –
bárkánk lomhán révbe ér.*

Égeraracsa, 1999. április 18.

*Az idő öröl, foga rág,
s körülvesz a mulandóság*

Eltűnőben

*Addig van a házban élet,
amíg benne laknak;
Kiköltözés után az már
hely't ad a vadaknak.*

*Sárrá dagaszt a zord eső
kívül, belül mindent,
Élet nélkül – mint a testben –
megszűnik az Isten.*

*Megroppan a ház gerince,
törik a szelemen;
Födém szakad, majd a tető,
s rogy a fal — sorrendben.*

*A kemence, a ház szíve,
marad utoljára;
Kút telődik vagy beomlik,
ám senkisémből bánja.*

*Elmúlás jön barna szárnyon,
A volt semmivé lett;
Átveszi a birodalmát
végül az enyészet.*

Égeraracs, 2002. november 14.

A disztichon: párvers

Figyelmeztetés

(rímes párvers)

Gondtalanul füttyürész a halál, s arra kér, utamon legyek:

Jobb, ha tudom, hova visz majd az ösvény, ha megyek.

Kispest, 1999. február 15.

„Mert szép a fiatal, de a vén nagyszerű...”
Hugo Viktor

Haaaaj – haaaaj

*‘Míg fiatal vagy, addig akarj többet!
A fiatal duzzad, az öreg csak töpped.*

Égeraracs 1999. június 29.

*Hosszú betegségnek halál a vége,
és a hosszú egészségnek?*

Halálfricska

*Lét és nemlét között fal áll,
vagy talán víz, épp' a Bajkál.
Az út végén ott a halál,
előbb-utóbb majd rád talál.
Lehet arany – vagy csak fatál:
kezed közül kihull kanál.
Érdem szerint van, 'kit dajkál,
és lesz olyan, akit kaszál.
Üvölthetsz úgy, mint egy sakál,
a malmában, 'mikor darál.*

Égeraracs, 1996. szeptember 4.

„A halál nem az élet eseménye, mert
a saját halálát senki nem éli át”

Wittgenstein Lajos

Halottak hazájában
(unokabátyám temetésén)

*Egy csontkertben járva,
az ábrándok helyett,
Egyenrangúság tán
egyedül itt lehet.*

*A föld visszaveszi
a jogos tulajdont,
Letörli a mosolyt,
s egykedvűséget ont.*

*A bánat elönti
azt, aki ittmarad,
Úgy érzi: feküdné
a hűvös hant alatt.*

*Vakok vagyunk, vakok,
nagy, fehér botokkal;
Élet-koldusoknál
hamar elfogy a dal.*

*Perlekedjél addig,
ha sorsod mostoha,
Amíg eljön érted
a hosszú éjszaka.*

Pókaszepetk, 2007. június 30.

„Mindenszent elővend”
népi mondóka

Halottak napjára

*Csak test nyugszik, a lélek él,
ez, 'melyről a szél mesél.
Temetőben nincsen élet,
ami volt: elenyészett.*

Jena-Lobeda, 1997. november 2.

„A halál mindenhez hasonlít, de
nem azonos semmivel sem”

Gilgames

Halottsirató helyett

*Megcsókol a halál,
megcsókol valakit;
Más volt a Magvető,
és más, aki takarít.
Ellazuló kézből
léggömb száll az égre,
Benne egy kis sóhaj:
hál' Istennek vége!*

Kispest, 2000. április 11.

*Az álmokat, amelyeket sok-sok ember kerget,
utólélni – bármily' gyors vagy – semmiképp' sem lehet*

Hová lettél, anyám ?

*Asztalon áll a méz,
kolbász, tea, kenyér,
Anyám csak néz, csak néz,
az arca hófehér.*

*Friss a sajt, a tojás,
lekvár mellett a vaj,
Valahogy mégis más,
nem olyan, mint tavaly.*

*A csészébe végül
kitöltöm a teát,
Mesélem hang nélkül
a sorsom ideát.*

*Vágom a kenyeret,
rákenem a vaját,
Közös az eredet
s bennem a mozdulat.*

*Elcsitul az élet,
üres már az asztal,
De tört lelkem éled,
tele van vigasszal.*

*Hamvad a tűz, nem ég,
a percet nyújtánám,
Tartóztatom: ne még,
maradj velem, anyám!*

*Tűnik szobám falán,
felriadok én is:
Álom volt ez talán,
vagy megtörtént mégis?*

Égeraracs, 1996. szeptember 6.

*„Ritkán gondolják az emberek azt,
amit mondanak és ritkán mondják
azt, amit gondolnak”*

köznapi közhely

Ifjan – vénen

(velőské)

Mást se hallok egyre-másra:

Csak azt, hogy a könnyelműség

az ifjúság boldogsága.

A boldogság visszaköszön.

Ám akkor már mást jelent rég,

az aggkori lesz a közöny.

Égeraracs, 2002. június 25.

„Látom virulni a világot
S csak álmodom, csak álmodom”
Reviczky Gyula

Ke(l)l a kikelet !

*Zöldell, éled
a határ:
Rügyduzzasztó
csoda jár.*

*Lélek szárnyall,
test a zár:
Buzog a vér,
futna már.*

*Akkor és ott
sokat ért:
Mit tennék új
tavaszért?!*

*Lelkem várja,
s ha megjön:
Nagy örömmel
üdvözlöm.*

*Utam során
nő a múlt:
Sok-sok tavasz
elvonult.*

*Ha lelkemben
béke él:
Tavasszá lesz
ott a tél.*

*Kikeletkor
más sem vár:
Szép köszöntőt
zeng madár.*

*Az életem
tavasza:
Ifjúságom
túnt tova.*

*Szálljon hát a
szívembe:
Csöndes béke
derűje!*

*Hírnöke a
sok virág:
Balzsamos lesz
a világ.*

*Fordult velem
a kerék:
Új tavaszkép
az emlék.*

*Akkor érzem
ugyanazt:
Mint egykoron
a tavaszt.*

Égeraracs, 2000. október 22.

*Szent Mihálykor keleti szél
igen kemény telet ígér”
paraszti regula*

Ki igazít el ?!

*Ülök az ablaknál, nyitott szemmel nézem
sürgős üzenetét a koránjött ősznek,
Születés – elmúlás nagy végtelenjében
a színes levelek egymás után jönnek.*

*Gomolygó felhőket hajtja, úzi a szél,
a nap szégyenlősen elbújik mögédük,
Fogvacogtató, ha nyirkosság útrakél,
az esőt a saját bőrünkön érezzük.*

*Csapkod már az eső s ákombákókat
rajzol az átlátszó ablaküvegre.
Patakocskái egyenesen ráfolynak
az idő arcára és a kövezetre.*

*Az üvegen túl már elvesznek a formák,
az idő megpróbál időtlenné válni.
Így válik az anyag is anyagtalanná,
ezért is szükséges: megtanulni látni.*

*Másképpen hogy látnánk meg a helyes irányt
ebben az aláhulló nagy sötétségben?
Ki az, 'ki ebből a süppedékből kiránt
s eligazít a homályos útvesztőben?*

Egeraracs, 1995. augusztus 28.

„A kor nem érdem, hanem állapot”
Ismeretlen szerző

Korok

*Ha az ember fiatal,
sok-sok mindent kiagyal:
Ábrándozva mesét sző,
az élete csupa dal.*

*A nyár derült, kék az ég,
holdfényes az éjszaka;
Nyugat felől leng a lég,
és rózsák nyílnak hajnalra.*

*Ha az ember aggastyán,
búskomor és fáradt ám:
Elmerengve sóhajtoz',
élete ül az arcán.*

*Eget les, hogy derül-e,
tűznél guggol, álmot lát;
Mindig szél fúj keletre,
már nem keresi a rózsát.*

Kispest, 1999. február 19.

*Számadásra mindig kész
a paraszti számvetés*

Lerójuk

*A nagybeteg élete – lám –
foltozódik egyre-másra,
Irgalmatlan halál nevét
dögrovásra fel is vágja.*

Kispest, 2003. március 9.

*„A bölcs úgy él, mintha még ma meg
kellene halnia, s úgy takarékoskodik
mintha örökké élne”*

Ismeretlen szerző

Lét a nemlét ?

*A nemlétbe el is mennék,
ha nem kötne sok-sok emlék,
Számomra a nemlét is lét,
'hol halandó nem nézhet szét.*

Égeraracs, 2000. október 3.

„Egy város olyan, mint az asszonyok,
annyi idős, amennyinek látszik”
Jerome Klapka Jeromos

Máladozó múlton merengve

Az élettenger hullámai elcsitultak végre,
Ahogy' elment a nyugalomnak csöndes éjjelébe.
Neveket és arcokat elfelejt az ember könnyen,
Csak az egyéniség él tovább emlékezetünkben.

Öröklétbe helyezettek őrzik meg a jelleget,
Mozdulatlan birtokokon lesz úrrá a természet.
Valósággá válik mára az, ami változatlan,
A múlt bukkan elő az elmosódó rovátkákban.

Pókháló és por lepi be az időt, 'mely elporladt,
Elfeketült rozsdamartán foghíjas a láncolat.
A száraz gally és korhadt levél máló vakolattal
Takarja a hangot, és nem hallatszík többé a dal.

Szélhordta mag csírázik ki, s fojtogatón karol át,
– Ne menj tovább, megállj, ne bolygasd a pusztulás titkát!
Titkot őrző függöny takarja a múlt szépségeit,
Zöldes penész, salétromfolt lassan mindent beterít.

Rég elhangzott szavak megmaradt, megfakult árnyéka
Lebeg át a kietlen, csöndes ürességen néha.
Lidérces fény, ijesztő szomorúság lesz az emlék,
Komor éjeken zsibbadt magányra épül a nemrég.

Vak tükröként tekint a világba a lét foszlánya,
S árnyakkal teli ajtón lép át a semmi partjára.
Nyirkorgó léptekkel van a nyirkos félhomály tele,
Es arcucsap az enyészet dermesztő lehelete.

A múlt teteme porlad el itt, az útja végetért,
Rejtőzködő tizedévek már nem sírnak életért.
Kárhozott lélek kavargó a feneketlen porban,
Majd álomra térve háborítatlan nyugalom van.

A szél nyögve dudorászík, útrakelnek a neszek,
A homokórán az idő egyhangúsággal pereg.
– Merevszemű, roskatag, imbolygó léptű szellemek,
A szomorúság honába miért menjek veletek?

Égeraracsa, 2004. augusztus 31.

„Akiiket igazán szeretünk,
azok a haláluk után sem
hagynak magunkra minket”
Rowling Johanna Katalin

Mécsesfények gyúlnak

*Csendesek a percek,
mécsesfények gyúlnak;
Mélyebb lett a sóhaj,
úgy indul az útnak,*

*Zsugorodik a nap,
győztes a fekete;
Udvarat alakítva
jár a hold kereke.*

*Most az arcok egyre
töprengőbbé válnak;
Belső békét kérnek,
vagy csak egy szót: „várlak!”*

*Virulása elmúlt,
hamvában a határ;
Ám a tar fejfákat
virág borítja már.*

*Szeretetet adni,
az a legfontosabb;
Ha az egész török,
akkor is megmarad.*

*Árnyék van és sötét,
látszik a lehelet;
Hegedülve a szél
járja be a teret.*

*Születés és halál
azonos alagút,
Bevésődik a lét:
a lélekig eljut.*

*Ajándék a világ
harmatgyönggyé válva,
Amely tavaszra vár
barkába bezárva.*

Kispest, 2001. december 16.

„Az erő teljes kihasználása
egyben tartja a lelket”
bölcsh. megállapítás

Megsúgom
(velőské)

Az igazság néha fájó.

A bölcsesség öreg korban

ritka, mint a fehér holló.

Helyette van valami más.

Megsúghatom, mi az – halkan:

nem más, mint a belenyugvás.

Köszönet, 2003. december 31.

Megtaláltam

*Hányszor láttam...?
Hányszor láttam...?
De nem vártam,
Továbbálltam.*

*Botorkáltam
A világban
Borostásan
Zsákutcában.*

*Hinni mában,
Fűben-fában,
A csodákban...
Arra vágytam!*

*'Mire vártam,
Mostanában
Megtaláltam:
Mert megálltam!*

Égeraracsa, 1999. május 30.

„Hegyen hó,
Völgyben tó;
Harminckettő
Egy se jó”
népi mondóka

Megváltozott

*Vált a név is, mert vált az idő,
az öregkor csak; idősödő.*

Kispest, 1999. február 1.

„A bizalmatlan idegesség mindig
ostobaságot eredményez”

Magyar Tibor

Megyek az utamon

*Végetért a férfikor,
megloptak az évek.
Elmúlt a láz, dürrögés,
S kis helyen elférek.*

*„Kinek mi jó? Ki lát jövőt?
Hol és hogyan végzed?”
A szorított szűk marokból
Porszem hull: a végzet.*

*De a tűz, az megmaradt,
Bár hajam fehérebb.
Több a vágy, az akarat,
Mint a tett evégett.*

*„Pihenni kell!” – int az idő,
„Ráérünk még!” – hallom.
És amíg ők vitatkoznak,
Eltelik a napom.*

*Elöttem még van virág,
Színes szirmok — szépek,
„Szeret, nem szeret. . .” – tépem,
S elmúlnak az évek.*

*„Mire volt jó? Mit végeztem?”
– vetődik fel bennem.
Eddig a volt, majd csak a lesz,
S egyedül kell mennem.*

Svábhegy, 2007. március 4.

„...a természet nem csal meg szívet”
Wordsworth Vilmos

Mutatványos természet
(velőske)

Mutatvány ez, vagy csalás? :

Földhözragadt nehézségből

lehet könnyű szárnyalás?

Lepke lesz a hernyó bárhol.

Lélek röppen így a testből

pillangóként a világból.

Kispest, 1998. november 29.

*„Minden múlik, de amíg
múlik, nagyon érdekes”
Feleki László*

Ne siettesd !

*Bár mindenki szeretné,
ám senkisésem akarja.
Létünk az öregségé,
és segíthetünk rajta?*

Kispest, 2004. január 4.

Ott állt mögöttem

*A könyverem javát
én már mögöttem,
De valaki mindig
ott állt mögöttem.*

*Embörökkel – érzöm –
eddig jót töttem,
De valaki mindig
ott állt mögöttem.*

*Az életben egyre
möntem mög gyüttem,
De valaki mindig
ott állt mögöttem.*

*Összetornyosult a
gond is fölötem,
De valaki mindig
ott állt mögöttem.*

*Mögtudom majd én is,
ki állt mögöttem
Akkor, ha elmondom:
„Uram, möggyüttem!”*

Sufil, 1997. november 29.

*A fiatalság tettekétségéhez
az öregség adja a tapasztalatot*

Öregség

*Jól teszed, ha hozzászokol,
Kutyaként nem morgolódol,
S mint a bolha nem is pattogsz,
Ha az idő túl gyors: ripsz-ropsz.*

Égeraracsa, 1999. június 23.

*„A minket elválasztó áthatolhatatlan
szakadékot azonban semmiféle
csoda nem hidalhatja át”*

Wiśniewski-Snerg Ádám

Örök elválás

*Vontatott jajongás tölti be valómat,
A lelkekre búcsúzó fájdalom ül;
Rámvetődik árnya, csak rám egyedül,
És hangtalan ködmadárként fojtogat.*

*Csüggök bágyadtan a múlton, jelenen,
Érzem a delejes marasztalását;
Egy világtalan szem vajon mit lát
Bénuult szárnyal a beszótt útvesztőben?*

*Bizonytalan lét, talán az utolsó,
Nagyot sóhajt a kegyetlen gondolat:
– Kétségbeesve viselem sorsomat,
Mint egyedülmaradt örök vándorló.*

Kispest, 2002. december 31.

„Minden táj egy-egy lelkiállapot”
Amiel Henrik Frigyes

Őszi elégia

*A bús dallam
Sír a dalban,
Úgy jajong.
Őszi tájban,
Ősi házban
Múlt csapong.*

*Órák lassan
Kongat halkán,
Vánszorog.
Az éj fáradt,
A lét bágyadt,
Tántorog.*

*A szél zavar,
Avart kavar,
Fájlalom.
Maradandó
Az adandó
Fájdalom.*

Kispest, 1996. február 21.

„Máté napi tiszta idő,
sok bort hoz az új esztendő”
paraszti regula

Őszi hangulat

Ősz vonóján,
Csellókúrján
Sír a bú,
Vágyódásom
Szívet bántón
Egyhangú.

Öreg bástyán
Testem árván
Körbejár,
Elavultán
Jön a múltam
Vissza már.

Őszi fáklya:
Mécses lángja
Ég alább,
Míg hordom az
Arcomon az
Éjszakát.

Égeraracs, 1996. október 2.

„Az egész énnek az arccal való
azonosítása általános emberi dolog”
Ferenczi Sándor

Rémvers

*A fogat lassan-lassan körbejár,
Valaki ül a bakon.
Bő kámzsába burkolózott:
Arcát nem láthatom.*

*A rozoga kocsi kocogása
Rettenetes nagyon,
Ahogy megy az utcákon át
Hepehupás kövezeten:
Zörgését hallgatom.*

*Sivár vidéken csikorgó szelek;
Körbeforgó malom.
Vadon burjánzó ösvény,
Elhagyott ház árnyékában:
Elsárgult unalom.*

*Fekete kocsi fekete lóval,
Valaki ül a bakon.
Valaki, akinek arcát
Sohasem láthatom.*

Égeraracsa, 1998. május 2.

*„A víz nem látszik, hogy folya,
Isten mintha bóbiskolna”*

Szép Ernő

Sajnálatosan igaz

*Várakozó vágy ölt
testet az angyalban,
végtelen sóvárgás:
fölülmúlhatatlan.*

*Csak a sírkő örök,
vagy talán még az sem;
hullámverés zokog
gőgös partszegélyen.*

*Élévült szokásban
pillanatnyi lét ez;
megőrizhetsz bármit,
hogyhá semmivé lesz?*

*Elmúló mozdulat,
eltűnő ígéret,
nyomukban a mosoly
torzóként ér véget.*

*Minden feloldódik,
érzés és üdv oszló,
mint a vízbehulló
fölizsított kőso.*

*Életünk egyszeri
nagy vetítővászon,
mulandó kép pereg
rajta e világon.*

Kispest, 2004. április 3.

„...S csak, aki nem hevert:
'Várhat áldást és sikert'
Ismeretlen szerző

Sárból vagyok

*Nem heverek, útrakelek;
jó az nekem.
Van, 'hol várnak; kósza vágyak
élnek bennem.*

*Semmi kétség, vonz a szépség;
látnom kell hát!
Kények, kedvek elsepertek
tilalomfát.*

*Mi vagyok én e föld tekén,
ki tudja azt?
Kiderül majd: mi az 'mi hajt,
így nem aggaszt.*

*Sárból vagyok, ez a fő ok,
amely maraszt.
Lelkém érzi: várja égi,
csodás malaszt.*

Égeraracs, 2001. június 15.

*„Voltam, ami vagy,
leszsz, ami vagyok”
utolsó üzenet*

Sírfeliratom

(visszatérve az Egy-hez)

Elhunytam – tény,

lelkem lett fény.

A test vár lent,

a szellem már fent.

Égeraracs, 2002. november 10.

Színárny...

*Tapintható lesz a lágy csend,
Színeket már oltja árnyék: elfogy a fény,
Borzongás fut völgyön, várj még: eljön az éj,
És a magány megvár ott, lent.*

Kispest, 1996. március 13.

*Az emberek elkövetik azt
a hibát, hogy meghalnak*

Temetőben

*Ha lehetne, ősszel temetőben járnék,
Ahol orgonaként nyögve zúg a fenyő.
Borongós időben könnyes, kedves árnyék
Ködös álmoképet varázsolna elő.*

*Az óra fut egyre, percosztó futással,
Lobogó kis gyertya bólogatva ég el.
A terjengő homály tele van a mával:
Virággal és fénnel, suttogó békével.*

*A halványuló teret magaménak érzem,
Temető sarkában már félhomály dereng.
Bánatosan sóhajt egy ág esti szélben
Nagyot kacagva a megriadt emberen.*

Égeraracs, 1996. szeptember 23.

„A tudás nagy teher a léleknek”
Gyárfás Ágnes

Tükörbe nézz !

Olthatatlan vágy ég bennünk;
az igazság utáni vágy;
A „nagy talányt” nem fejthetjük,
titkos féreg foga így rág.

Az életnek titka izgat,
mert a végén nincs ott a lásd...
Kitalálhatsz vallásokat,
ám a halál ad megoldást.

Ne jövőben keress, kutass!
a megoldás tebenned van.
Lelkedbe nézz, s tükrében tarts
önvizsgálatot — magadban!

Égeraracs, 2002. július 2.

*„Mily könnyed biztonsággal tart a kezében
a világok végtelen sokaságának Alkotója”*

J. Slocum

Úgy szeretnék!

Tudom azt, hogy kék az ég,

s élni jó: az élet szép.

Hogy a láng, 'mely bennem ég,

kifunyt volna réges-rég,

Ha testemben, 'mely derék,

nem volna benn egy kis fék.

Valamikor majd a vég

jön és mondja, hogy elég.

„Jaj! – kiáltom – Segítség!

úgy szeretnék élni még!”

Suhl, 1997. október 15.

„A láng kibontja szárnyait,
és repül, mint a küldetés”

Fekete István

Valami, amin elgondolkozom

*Imbolyog a gyertya tüze,
csepeg, kormoz lobogva;
De e kis fény életet visz
palotába, kunyhóba.*

*Lebben lángja lassan, lágyan,
és a fénye simogat;
El nem múló múlandóság
rajzolja az árnyakat.*

*Áttetsző test ez a kis láng,
számolja a perceket;
Áhítattal áll és áldoz
annak, ami szétesett.*

*Túlnéz sorson, embereken,
’mire ember képtelen;
Szalad-szalad már az árnyék,
s egybeforr a végtelen.*

*Régi fények, ódon házak,
öreg utak, emlékek;
Kandallótűz homályba vész,
lázás éjt már nem érnek.*

*Keresztelőn, temetésen
ő ad formát – virrasztva;
A szeretet melegségét
öntötték ki viaszba.*

*Hosszú az út születéstől,
’míg betakar szemfödél;
Egy gyertya ott: az utolsó,
tovább csak a féreg él.*

Kispest, 2000. március 25.

„A statisztika a mozdulatlanság állandóan
mozgásban lévő tudománya”

May Károly

Változások

Nincs kezdete, de vége sem
a létnek – tudd, földlakó,
Tenger csillan esőcseppben,
'mely a fényben ragyogó.

Hajlik a tér és a gerinc,
szélben fenyő s a folyó;
Más képet lát, aki harminc,
mint a gyermek, a bohó.

Lüktet minden, 'mi körülvesz,
érezed, – ám nem látható;
Örök rejtély számodra ez,
terhe olykor nyomasztó.

Pusztulás nem jelent véget,
csak megújul, mint a szó;
Ha közelről érint téged:
számodra csak az való'.

Nem fejtheti meg senki más,
ki a mindent mozgató;
Közben örök a változás,
mint hegycsúcson – fenn – a hó.

Kispest, 2001. január 26.

„Fúj szél, meleg szél,
Jön a tavasz, fut a tél”
tavaszváró

Van, 'ki-megy, van, 'ki-marad

*Szellő lendül,
Levél rezdül,
Gitár pendül,
Nóta csendül,
Élet pezsdül
Köröskörül.*

*Jó vért nem szül,
Ha nem készül,
Meg sem rendül,
Hanem révül,
S szobában ül
Csak egyedül.*

Égeraracs, 2003. május 23.

*Jobb állva meghalni,
mint ülve a halált várni*

*Vándordal
(megzenésítve)*

*Lassan ballagok,
átölel a nyár.
Sárga asztagok,
szénaillat jár.*

*A táj nem fősvény,
várnak a hegyek,
Enyém az ösvény,
feléjük megyek.*

*Ahogy előttem
fogy az út lassan,
Amit megtettem:
mögöttem több van.*

*Az út kanyarog,
elvisz az égig.
Bírom majd gyalog,
remélem végig.*

*Halkan szól berek,
meghallom mégis.
Ha hinni merek,
megértem én is.*

*Csicsörke ének;
gyors, csengő hangok,
Hála az égnek,
hogy vándor vagyok!*

*Méhek rajzanak
odvas fán: lyukon.
Óda a napnak
orgonájukon.*

*Suttog mély titkot
nádas a szélnek,
Mesél majd itt-ott,
s meséi élnek.*

*Nógat engemet:
„menj tovább ma még!”
Felettem nevet
kék szemmel az ég.*

*Szelíden, barnán
az alkony árad.
Játszik citerán
esti bogárhad.*

*Ringanak vízen
lágyan csillagok,
Tovább – azt hiszem –
már nem ballagok.*

*Leülök végül,
várom az estet.
Az időm vénül,
ruhája feslett.*

*Sóhajt a lélek,
törik az egész.
Fény és az élet
lassan elenyész' .*

*Szívem adott fényt
örömmek, bának,
Csendes emberként
indulok útnak.*

Kispest, 1998. január 8.

*Időtlen időben
jársz fényen, sötétben*

Végzetes körök

*Az élet csak homokba rajzolt kép,
amelyet a szél elsimít végképp.*

Égeraracs, 2004. május 7.

„A sötét, a kérdés, a rejtvény marad”

Fontane Tódor

Velem jöhetsz

*Az útitársam – mondd – akarsz-e most lenni,
suttogó erdőben ösvényeken menni?
Akarsz-e tengernél naplementét nézni,
és az életedben senkitől sem félni?*

*Akard a szépet – csak úgy – megcsodálni,
sziklamászás után hegytetőn megállni?
Akarsz tenger alatt nézni korallokat,
mondd, mit teszesz érte: keveset vagy sokat?*

*Akard az űrben látni a Galaxist,
letenni a terhet, otthagyni a praxist?
Gyere velem – kérlek – , légy az útitársam!
elviszlek magammal, majd, ha fénnyé váltam.*

Jena-Lobeda, 1997. november 1.

Magyarázat

Galaxis — a Napot is magában
foglalócsillagrendszer
praxis — gyakorlat

Tartalomjegyzék

1985

Ballada apám halálára

1995

Ki igazít el?!

1996

A múltat keresve

Őszi elégia

Színárny...

Anyám emlékére

Halálfricska

Hová lettél, anyám?

Temetőben

Őszi hangulat

1997

A kapun túl

Úgy szeretnék!

Velem jöhetsz

Halottak napjára

Ott állt mögöttem

1998

Yándorlat

Rémvers

Mutatványos természet

1999

Megváltozott

Az öregség biztos jele

Figyelmeztetés

Korok

Alkonyórán

Életjáró

Megtaláltam

Öregség

Haaaj – haaaj

A szárnyas idő

2000

Az út végén

Valami, amin elgondol...

Halottsirató helyett

Döntés előtt

Lét a nemlét?

Kel(l) a kikelet!a

2001

Változások

Sárból vagyok

Alku nincs!

Mécsesfények gyúlnak

2002

Belátás?

Ifjan – vénen

Tükörbe nézz!

Sírfeliratom

Eltűnőben

Örök elválás

2003

Lerójuk

Van, 'ki-megy, van, 'ki-...

A lélek válasza

Megsúgom

2004

Ne siettesd!

Az sem tudható

Sajnálatosan igaz

Végzetes körök

Máladozó múlton merengve

2007

Megyek az utamon

Halottak hazájában

2012

A holtak városa